

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theoni. 317.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

εἰδὼ δὲ τὸν σκοποῦν ἀπάτης, ἔφονται
 δὲ τοῖς ἐρανοῖς χρηστέοις, λήφονται
 τὴν τῆς ἀρρήτων γνώσιν. Δίδωσι γὰρ
 σοφίαν τοῖς σοφοῖς, τετέτι τὴν θεῖαν
 χάριν τοῖς φοβουμένοις ὀρέγει. φρόνη-
 σιν δὲ τοῖς εἰδοῖσι σωῆσιν, τετέτι τῆς
 κεκρυμμένην τὴν γνώσιν τοῖς σωετῶς
 ἵπτι τὸν τὰ τοιαῦτα σκοπεύοντες
 δυνάμειον κραταπέχουσι, ἢ πάλιν
 σοφίαν μὲν τοῖς σοφοῖς εἰαυτὸς ἀγροσι.
 φρόνησιν δὲ, τοῖς σωῆσιν γαρηροδόν,
 ἢ ἢ παροῦσαι τὴν χάριν ἑπιπλά-
 σιται, καὶ μὴ τῆς ἀπικλήρωσιν δόξη
 χαλεπῶσαι. τῶς γὰρ τοῖς πῶς
 σκευῶς, καὶ ἢ χάρις ἐφίπται. ἢ πάλιν
 ἐπειδὴ πολλοὶ καὶ τῆς ἔξωθεν σοφῶν καὶ
 σωετῆς παροσθῶντες τῶ θεῷ κηρύ-
 γματι τὴν ὄντως σοφίαν, καὶ τὴν τῶ
 ὄντι σωῆσιν δρέψασθαι ἡμελλόν, τῶ
 το παροσφῆτεσε.

Θεωνι. πζ

Οὐχ ἢ δυνάμει μόνον, ὡ θαυμα-
 σι, τῆ κηρύγματος, ἀλλὰ καὶ ὁ βίος
 τῆς κηρυχόντων συμβαίνων τῶ κηρύ-
 γματι, τὸς ἀνθρώποις ἐπιγὰγο. τίς
 γὰρ ἂν ἐπέοθι ἀνθρώποις ἀλλὰ μὲν
 φραζέσιν, ἕτεροι δὲ παράηουσι. εἰ
 γὰρ νῦν πολλοὶ ρίζωθεντες ἐν τῇ πί-
 στει, ἐκ τῶ βίῳ τῆς ὑψηλῆς, &
 μόνον ἐσαλεύθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτο-
 φρεμοὶ ἀνεσάθησαν. τίς ἂν πῶς
 τὴν ἀρχὴν μὴ ὄραν πολιτείαν τοῖς
 κηρυχτέοις συμβαίνουσαι ἐπέοθι; καὶ
 ταῦτα κελευόμενος τῆς πατρῶν θεῶν
 καὶ ἐθῶν σκοπιῶν, καὶ πλεῖστον
 μὲν καὶ περὶ τὴν καὶ ἡδονῶν μισῆσαι,
 ἀσάσασθαι δὲ ἀκτημοσιῶν καὶ νη-
 φείων καὶ ἀγνείων, καὶ τῶς καθημερινῶς
 παροσκειάσασθαι θανάτους.

Isidorus Diaconus. πη.

Οὐδὲν δυνατώτερον ἀρετῆς, ὡ ὁμῶ-

diuino metu prædiri sunt (principiū enim
 sapientiæ est timor Domini) per eos autem
 qui prudētiam sciunt, eos qui legis cog-
 nitione atque doctrina instructi sunt. Nam
 si à falso idolorum cultu se auertant, ac ce-
 lestia oracula sequantur, rerum earū, quæ
 nulla oratione explicari possunt, sciē-
 tiam accipient. Dat enim Deus sapientiam
 sapientibus; hoc est diuinam gratiam iis;
 à quibus timetur, præbet: prudētiam
 autem scientibus, prudentiam, hoc est ab-
 ditarum rerum cognitionem his, qui pru-
 denter ad eum, qui res huiusmodi patefa-
 cere potest, confugiunt. Vel rursum, sa-
 pientiam quidem iis qui seipfos sapienter
 regunt: prudētiam iis qui prudentiam ex-
 colunt; vt animi inductio gratiam attra-
 hat, ac non Deus velut fortitione quadam
 gratificari videatur. Nam prout se quisque
 præpararit, gratia quoque aduolat. Aut
 rursum, quoniam multi etiā ex iis qui apud
 exteros sapientiæ prudentiæque laude flo-
 ruerunt, ad diuinā prædicationē acceden-
 tes, veram sapientiam ac veram prudētiam
 percepturi erant, idcirco hoc prædixit.

Theoni. 317.

Non prædicationis duntaxat virtus, exi-
 mie vir, sed etiam prædicantium vita præ-
 dicationi consentiens hominum animos
 alliciebat. Quisnam enim alioqui homini-
 bus aliud loquentibus, aliud agentibus fi-
 dem adhibuisset? Nam cum nunc permul-
 ti, actis iam in fide radicibus, ob magistro-
 rum tamen vitam non modò vacillarint,
 verum etiam radicibus euulsi sint, quisnam
 queso sub initium vitam cum sermonibus
 congruentem minimè perspicies ad cre-
 dendum adductus fuisset: idque cum à pa-
 ternis diis ac ritibus abscedere iuberetur,
 atque opes quidem & diuitias, & volupta-
 tes odio prosequi, paupertatem autem &
 inedia & castitatem amplecti, atque ad
 quotidianas mortes sese comparare.

Isidoro Diacono. 318.

Nihil virtute fortius est, vir mihi cognos-